

Eilif Broder Lund forteller om sin far Ivar Lund:

Far var 31 år i 1944 og arbeidet som administrerende direktør for firmaet Berstad i Strangaten. Han snakket glimrende tysk, fransk og engelsk og ble derfor innkalt av tyskerne til å være borgervakt. Samtidig hadde far nær kontakt med undergrunnsbevegelsen. Han hadde en illegal radio oppbevart hjemme på loftet i Seiersbjerget og la beskjeder til undergrunnsvegelsen under en takstein ved Kalvedalsveien. (Hjemmet vårt var forøvrig det eneste huset i gaten som ikke var okkupert av tyskerne.) Ingen i familien visste om fars virksomhet, selv ikke min mor. Stor var derfor forbauselsen vår da far sa vi skulle flytte til hytten vår på Bontveit. Jeg skjønnte ikke hvorfor vi måtte dra fra huset vårt byen.

Vi syklet opp til Bontveit. Jeg satt bak på sykkelen til far, og min yngre bror satt bak på mors sykkel. Da vi kom til Storetvedt møtte vi en gruppe tyskere. De spurte hva som lå i sykkelvesken til far, men de slo seg til ro da far viste dem Røde Kors-merket. Det som faktisk lå i vesken var den illegale radioen. Stor var derfor lettelsen da tyskerne ikke tok seg bryet med å undersøke vesken nærmere.

Eilif med foreldrene.
Foto: i privat eie.

På kontoret i Strandgaten hadde far ski og annet utstyr alltid stående klart, slik at han kunne flykte til fjells på kort varsel. Den 20. april 1944 satt han ved skrivebordet, da de plutselig fikk øye på et kraftig lys fra Vågen. Instinktivt dukket alle på kontoret under pultene sine. Luftrykket etter eksplosjonen førte til at alle vinduene i bygningen ble blåst inn og alt inventar for ut av bygningen og havnet på den ubebygde tomten der Hotell Neptun ligger i dag. De kunne se husene på andre siden av gaten stå og riste. Ned på pulten til far falt det ned en jernstang, men han var heldig og kom relativt uskadd fra ulykken.

Under krigen kjøpte far et Leika-fotoapparat av en engelskmann. Dette hadde sittet på et tysk jagerfly som hadde styrtet. Dette apparatet ble flittig brukt, og dagen etter ulykken tok han han bilder av det ødelagte Berstadhuset og kontoret sitt.

Eilifs mor, Elna Lund (født Wald Jacobsen), var 25 år i 1944. I den håndskrevne minneboken hun har skrevet til Eilif kan vi lese om hvordan han (eller de) opplevde eksplosjonen fra hjemmet i Seiersbjerget:

For noen dager siden
fikk vi en uventet og svært
stort (20/4/1944) et kall og
sparte på det som var
i det østlige eller felle, vi
to kalte det det og vindene
som knuste vi ble uventet
reddet, og en mann hjalp for
felle ble, vi løp i kjelleren for
vi skulle ha et stort bilde det ble
men ble snart klar, og så
det var en utrykkningsbil
som var gått i lufta.
Da vi løp og til morne for å
de ble det da ble det
ble vi møtt av et frykkelig
ble vi ble kalt på toalettet. Der
ene fellebilde ble alle der
sinner med søtte, till det
var så felle så, mor var felle
felle runde for far som var

”For noen dage siden fikk vi en ordentlig skrekk i livet (20/4-1944). Vi satt og spiste frokost mor, Arne og jeg, så hørte eller følte, vi to kolossale dunk og vinduer som knustes, vi blev ordentlig redde, og Arnemann hylte for full hals, vi løp i kjelleren for vi visste ikke hva det var men blev snart klar over at det var en amunisjonsbåt som var gått i luften. Da vi løp op til momo for å se hvordan de hadde det, blev vi møtt av et fryktelig syn ute på Kalfartoppen. Den ene fullstappede bil etter den andre med sårete, uff det var så fælt så, mor var fryktelig nervøs for far som var på kontoret sitt, så hun var svært glad når hun så ham igjen, selv om han hadde armen forbundet og fullt av plasterlapper i ansiktet. De voksne snakker ikke om annet enn denne eksplosjonen om alle de menneskene som er drept og såret og om alle de husene som er ødelagt.

Foto: Ivar Lund. I privat eie.

Slik så Berstad ut etter ulykken, men det er ingenting mot virkeligheten sier far. Han var med og skuffet ut glass i mange dager etterpå, jeg synes han sa noe om at bare derfra var det 40 tonn knust glass, det høres masse ut. Pokker til krig som er skyld i alt dette!!!”